

Arrest

nr. 76 134 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en het verzoekschrift dat X, die verklaren respectievelijk van Nederlandse en Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 en 30 december 2011 met respectievelijke referentenummers REGUL X en REGUL X.

Gezien de nota's met opmerkingen in de zaken X en X en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. MOSTREY, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2007 treedt de eerste verzoekende partij, van Nederlandse nationaliteit, te Marokko in het huwelijk met de tweede verzoekende partij, mevrouw K.B.(...), een Marokkaanse onderdaan.

Op 4 december 2008 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer (bijlage 8).

Op 9 februari 2009 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 12 maart 2009 dient de tweede verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Casablanca in Marokko.

Op 4 juni 2009 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum gezinshereniging.

Op 10 augustus 2009 meldt de tweede verzoekende partij zich aan voor inschrijving in de gemeente Vilvoorde teneinde haar verblijfsvergunning/vestigingsvergunning af te halen (bijlage 15). Het verblijf van de tweede verzoekende partij wordt voorlopig toegestaan tot 24 september 2009.

Op 16 september 2009 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 27 november 2011 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf

Van

Naam: H., M.(...)

Nationaliteit : Nederland

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister :1 (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 04.12.2008 een aanvraag in als werknemer en verkreeg de bijlage 8 op 04.12.2008 en de E-kaart op 09.02.2009. Uit nazicht van het dossier blijkt echter dat betrokkene nooit officieel is tewerkgesteld in België. Derhalve moet er besloten worden dat de voorgelegde bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die geleid hebben tot het bekomen van het verblijfsrecht, niet authentiek zijn. Betrokkene slaagde er op die manier in om de Belgische autoriteiten te misleiden om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-onderdanen gebruik te kunnen maken.

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, dat werd bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende informatie of het gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Dit is in casu het geval.

Bovendien blijkt uit de recente informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW en dit sinds 01.06.2010 als samenwonende. Betrokkene heeft zich kennelijk bij gebrek aan economische activiteit of bestaansmiddelen moeten wenden tot het OCMW om te voorzien in zijn levensonderhoud. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, Gezien deze ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en dit als sinds meer dan één jaar, vormt hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk Betrokkene voldoet dus, gezien zijn leefloon, niet meer aan de voorwaarden van art. 40; §4 van de wet van 15 12.1980.

Gezien deze elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art42 septies en art.42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de tweede verzoekende partij tevens de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt evenzeer op 27 november 2011 aan de tweede verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf

Van

Naam: B., K.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van een burger van de Unie op basis van art. 40, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de intrekking van het verblijfsrecht van de echtgenoot van betrokkene dient ook het verblijf van de echtgenote te worden beëindigd op grond van artikel 42 quater, §1, 1°.”

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in hoofde van de verzoekende partijen, zowel in de zaak 86 552 als in de zaak 86 557, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen.

Daar de tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij uitdrukkelijk expliciteert dat het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij wordt beëindigd gezien de intrekking van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, zijnde de eerste verwerende partij, en de tweede verzoekende partij in haar verzoekschrift ingediend in de zaak 86 557 *“volledig naar de middelen uiteengezet in het beroep tot schorsing en nietigverklaring van haar echtgenoot (verwijst)”*, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verzoekende partijen te kennen geen bezwaar te hebben tegen de voeging van beide zaken.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen ingediend in de zaak 86 557 een exceptie van onontvankelijkheid aan dat het verzoekschrift van de tweede verzoekende partij geen duidelijk omschreven middel bevat. Inzonderheid stelt zij bij verwijzing naar artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet dat *“het verzoekschrift geen middelen bevat en in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd werd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd”*.

3.2. Er wordt verwezen naar punt 2 van dit arrest waarin erop wordt geduid dat het de Raad als aangewezen voorkomt beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren. Ten gevolge van deze samenvoeging is de exceptie van vreemdelingenwet niet dienstig. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit het verzoekschrift ingediend door de tweede verzoekende partij in de zaak 86 557 blijkt dat zij zich in hoofdzaak gegriefd voelt door de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die in hoofde van haar echtgenoot, zijnde de eerste verzoekende partij, werd genomen. Zij voert dezelfde argumenten aan als deze die laatstgenoemde opwerpt in het beroep dat hij te dezen indient tegen de voormelde beslissing, zijnde de zaak 86 552.

In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsverplichting.

De verzoekende partijen voeren ter adstruering van dit eerste en tweede middel het volgende aan:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Staatssecretaris heeft zich uitsluitend gebaseerd op de niet-vermelding van verzoeker in de Dimona databank om zijn beslissing te nemen en te besluiten dat verzoeker de Belgische autoriteiten zou hebben misleid en dat de voorgelegde bewijsstukken niet authentiek zouden zijn.

Dit houdt een flagrante schending in van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Staatssecretaris niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. Verzoeker was immers effectief tewerkgesteld.

In tegenstelling tot wat tegenpartij wenst voor te houden is verzoeker weldegelijk in dienst getreden bij de BVBA E.(...), met zetel te (...).

Verzoeker heeft hier 2 weken gewerkt als standoprichter, maar is hierna zonder enige geldige reden ontslagen door de werkgever. Toen duidelijk werd dat de BVBA E.(...), ondanks een ondertekende arbeidsovereenkomst, niet van plan was om verzoeker het loon uit te betalen waar hij recht op had, heeft verzoeker zijn werkgever hier uiteraard op aangesproken. Dit was voor de werkgever blijkbaar het moment om verzoeker zonder enige geldige reden te ontslaan.

Het is duidelijk dat de BVBA E.(...) misbruik heeft gemaakt van de moeilijke situatie waarin verzoeker zich bevond en hun kans schoon zag om een gratis werkkraacht te bekomen zonder verzoeker als werknemer in te schrijven of enige andere op haar rustende verplichting te vervullen.

Het is dan ook als gevolg van deze bedrieglijke werkwijze van de werkgever dat verzoeker zijn job is verloren, waardoor de bewering van tegenpartij al zou verzoeker de Belgische autoriteiten misleid hebben absoluut onjuist is.

Het is net verzoeker die het slachtoffer is van de bedrieglijke handelswijze van de BVBA E.(...).

Gelet op deze omstandigheden heeft verzoeker zich onmiddellijk als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB.

Hier werd hem meegedeeld dat hij een cursus Nederlands moest volgen om zo zijn kansen op de arbeidsmarkt drastisch te verhogen, waarna zowel verzoeker als zijn echtgenote zich onmiddellijk hebben ingeschreven voor de cursus Nederlands als tweede taal bij het Centrum Basiseducatie Halle-Vilvoorde en deze ook tot een goed einde hebben gebracht. (stuk 4)”

en

“Schending van de formele motiveringsplicht:

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten (samen met zijn echtgenote).

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker.

De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor hem en zijn echtgenote.

Ondanks deze ingrijpende gevolgen voor verzoeker en zijn echtgenote is de motivering van tegenpartij beknopt, uitgedrukt in standaardclausules en bovendien gebaseerd op foutieve premissen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn: is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is.

Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsvrijheid effectief en met kennis van zake moet kunnen uitoefenen.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet alleen objectief incorrect is, maar daarenboven ook niet evenredig is met het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels samen met zijn echtgenote in België het 'centrum van zijn belangen' uitgebouwd en wenst hij zijn leven hier verder uit te bouwen.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is en bovendien foute beweringen bevat, terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoeker en zijn gezin erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Zo maakt tegenpartij zich er vanaf met een motivering van nauwelijks 12 à 13 regels, waarin zij een standaardmotivering gebruikt die bovendien niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Zo stoelt de bewering dat verzoeker nooit tewerkgesteld is geweest in België niet met de werkelijkheid, minstens kan het verzoeker niet ten nadele worden toegerekend.

Verzoeker heeft een ondertekend arbeidscontract voor onbepaalde duur afgesloten met de BVBA E.(...) en is ook effectief aan het werk gegaan bij dit bedrijf. Het feit dat dit bedrijf verzoeker blijkbaar niet had ingeschreven is een feitelijkheid die volledig buiten de wil van verzoeker valt en kan hem dan ook zeker niet ten nadele worden aangerekend. Het is integendeel verzoeker die hiervan het grootste slachtoffer was.

De werkgever heeft duidelijk nooit eerlijke bedoelingen gehad met verzoeker en wou misbruik maken van de situatie waarin verzoeker verkeerde als zijnde een persoon die absoluut afhankelijk was van het hebben van werk om zijn toekomst hier in België te verzekeren. Hierdoor dacht de BVBA E.(...) dat ze zich alles konden permitteren en verzoeker zich wel gewillig zou laten uitbuiten.

Toen verzoeker gewoon vroeg waar hij recht op had, met name zijn loon naar werken, hebben ze echter zonder enige geldige reden de arbeidsovereenkomst verbroken zonder zich ook maar iets aan te trekken van enige regelgeving hieromtrent.

Hierna heeft verzoeker zich onmiddellijk ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, op hun verzoek een bijkomende cursus Nederlands gevolgd en is hij na het succesvol beëindigen van deze cursus Nederlands als tweede taal meermaals gaan solliciteren (stukken 5-9), voorlopig echter zonder succes. Het klopt dat verzoeker uiteindelijk (na meer dan 1 jaar) geen andere optie zag dan zich tijdelijk tot het OCMW te wenden om rond te kunnen komen. Dit was echter slechts een tijdelijke situatie gezien verzoeker steeds bleef zijn opleiding Nederlands verderzetten en blijft solliciteren en hij zich dan ook hopelijk snel terug op de arbeidsmarkt zal kunnen begeven.

De tijdelijke situatie waarbij verzoeker een beroep diende te doen op het OCMW weegt dan ook niet op tegen de gevolgen voor verzoeker na de beëindiging van het verblijfsrecht voor hemzelf en zijn echtgenote.

Verzoeker is van oordeel dat deze middelen gegrond zijn."

4.2. Daar het tweede middel van de verzoekende partijen voortbouwt op het eerste middel, worden beide voor een goed begrip van onderstaande analyse samen behandeld.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsverplichting verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40, § 4, 42bis, § 1 en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 54 en 57 in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat uit nazicht van het dossier is gebleken dat de eerste verzoekende partij nooit officieel is tewerkgesteld in België, dat moet worden besloten dat de voorgelegde bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die geleid hebben tot het bekomen van het verblijfsrecht niet authentiek zijn en de eerste verzoekende partij er op die manier in slaagde de Belgische autoriteiten te misleiden, dat blijkt dat de eerste verzoekende partij reeds sinds 1 juni 2010 financiële steun ontvangt van het OCMW, dat dit een leefloon als samenwonende betreft, dat de eerste verzoekende partij kennelijk gebrek heeft aan economische activiteit of bestaansmiddelen, dat de eerste verzoekende partij aldus dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch dat deze bestaansmiddelen evenwel al sinds meer dan één jaar ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dat de eerste verzoekende partij aldus een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en niet meer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet en dat gezien deze elementen in het dossier overeenkomstig de artikelen 42septies en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt evenzeer verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 42*bis* en 42*quater*, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en van de artikelen 49, 54 of 57 in combinatie met artikel 69*ter* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de tweede verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg als echtgenote van een burger van de Unie en dat gezien de intrekking van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, ook haar verblijfsrecht dient te worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, §1, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de gevolgen van de bestreden beslissingen voor hen ernstig en ingrijpend zijn, doch de motivering van de bestreden beslissingen niet evenredig zijn aan het belang van de bestreden beslissingen voor de verzoekende partijen, daar zij in België het centrum van hun belangen hebben gevestigd en hier hun leven verder wensen uit te bouwen, en ook het feit dat de eerste verzoekende partij tijdelijk beroep dient te doen op het OCMW niet opweegt tegen de gevolgen bij een beëindiging van het verblijfsrecht, van mening lijken te zijn dat uit de motieven van de bestreden beslissingen dient te blijken dat de overheid een belangenafweging heeft gemaakt of de evenredigheidsstoets heeft gedaan, dient opgemerkt te worden dat de hierboven aangehaalde formele motiveringsplicht evenwel geen dergelijke vereiste omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de verwerende partij in essentie verwijten dat de motivering van de bestreden beslissingen niet alleen objectief incorrect is, foute beweringen bevat en niet strookt met de werkelijkheid, maar daarenboven niet evenredig is met het belang ervan voor de verzoekende partijen. Zij uiten aldus inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissingen en voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit aspect van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de door de verzoekende partijen ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 4 december 2008 een aanvraag heeft ingediend om een verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie als werknemer. De eerste verzoekende partij maakte naar aanleiding van deze aanvraag, onder meer, een huurcontract, een werkgeversattest en een arbeidscontract voor onbepaalde duur in een voltijdse dienstbetrekking over. Op grond van deze stukken wordt de eerste verzoekende partij op 9 februari 2009 aldus in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer (E-kaart). Op 12 oktober 2011 wordt het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij

beëindigd omdat uit onderzoek in het kader van een controle van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan de rechtvaardigingsstukken zich bevinden in het administratief dossier, onder meer, is gebleken dat tegenstrijdigheid blijkt tussen de door de eerste verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag voorgelegde stavingsstukken aangaande haar tewerkstelling en het gegeven dat de eerste verzoekende partij nooit officieel tewerkgesteld is geweest (resultaat inspectiediensten).

De verzoekende partijen betogen dat de eerste verzoekende partij echter wel degelijk effectief tewerkgesteld is geweest en in dienst is getreden bij de “BVBA E.(...)”. Zij houden voor dat de eerste verzoekende partij gedurende twee weken werkzaam is geweest bij de “BVBA E.(...)” als standoprichter, doch wanneer duidelijk werd dat diens werkgever -ondanks een ondertekende arbeidsovereenkomst- niet van plan bleek haar loon uit te betalen en hierop werd aangesproken, zij zonder enige geldige reden ontslagen is geworden. De verzoekende partijen menen dat dit een feitelijkheid is die volledig buiten de wil van de eerste verzoekende partij plaatsvond en deze laatste dan ook niet ten kwade kan worden geduid. Zij stellen dat het duidelijk is dat de “BVBA E.(...)” nooit eerlijke bedoelingen heeft gehad en misbruik heeft gemaakt van de moeilijke situatie waarin de eerste verzoekende partij zich als persoon die volledig afhankelijk is van het hebben van werk om haar toekomst in België te verzekeren, bevindt. Zij houden voor dat de werkgever van de eerste verzoekende partij dit als een vrijgeleide zag zich alles te permitteren, deze laatste uit te buiten en aldus de kans schoon zag om een gratis werkkracht te bekomen zonder haar als werknemer in te schrijven of enige andere op de werkgever rustende verplichting te vervullen, zo ook regelgeving omtrent het verbreken van een arbeidsovereenkomst. Zij voeren aan dat de eerste verzoekende partij het slachtoffer is van de bedrieglijke handelswijze van haar werkgever, de “BVBA E.(...)”, en zodoende haar job is verloren. De verzoekende partijen zijn bijgevolg van mening dat de bewering van de verwerende partij als zou de eerste verzoekende partij de Belgische autoriteiten hebben misleid absoluut onjuist is en dat de eerste bestreden beslissing niet kon worden gebaseerd op artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De verzoekende partijen gaan er volledig aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroepen, ook op hen als aanvrager rust (RvS 28 april 2008, nr. 182 450, *De Graeve*). De eerste verzoekende partij die als burger van de Unie een aanvraag indient om een verblijfsrecht te bekomen als werknemer dient eveneens de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen door de gemeentelijke diensten tijdig op de hoogte te brengen van het feit dat zij (uiteindelijk) niet zal worden tewerkgesteld zoals aanvankelijk aangegeven wegens ontslag. De eerste verzoekende partij heeft, blijkens de stukken van het administratief dossier, op geen enkel ogenblik het initiatief genomen om de gemeentelijke diensten over haar arbeidsstatuut in te lichten. De eerste verzoekende partij is op 9 februari 2009 in bezit gesteld van een E-kaart, terwijl zij ingevolge het door haar overgemaakte werkgeversattest en de bepalingen van haar arbeidscontract reeds was tewerkgesteld sinds 3 november 2008. De eerste verzoekende partij heeft nagelaten om, minstens op het ogenblik dat zij in bezit werd gesteld van een E-kaart de gemeentelijke diensten in te lichten over de (uiteindelijke) wijzigingen in haar tewerkstelling, dan wel van het gegeven dat haar arbeidsovereenkomst geen doorgang zal vinden zoals aanvankelijk overgelegd omwille van ontslag. De eerste verzoekende partij stelt voor het eerst in het verzoekschrift dat zij “het slachtoffer” is van de bedrieglijke handelswijze van haar werkgever omdat deze laatste haar na twee weken gewerkt te hebben, weigerde loon te betalen, haar zonder enige geldige reden heeft ontslagen en haar als werknemer niet heeft ingeschreven, noch enige andere op de werkgever rustende verplichting heeft vervuld, zo ook regelgeving omtrent het verbreken van een arbeidsovereenkomst. De eerste verzoekende partij brengt hiervan geen begin van bewijs aan en maakt aldus niet aannemelijk dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet niet kon worden toegepast en de verwerende partij zich niet kon baseren op haar “niet-vermelding” in “de Dimona databank”. Te meer, nu uit de stukken van het administratief dossier en uit de eigen verklaringen van de eerste verzoekende partij blijkt dat zij sinds “2 weken” na haar indiensttreding op 3 november 2008 nagelaten heeft de gemeentelijke diensten te verwittigen van de (uiteindelijke) wijzigingen in haar tewerkstelling, dan wel het gegeven dat haar arbeidsovereenkomst geen doorgang

zal vinden zoals aanvankelijk overgelegd omwille van ontslag, en dit terwijl zij op 9 februari 2009 in het bezit werd gesteld van een E-kaart op basis van haar tewerkstelling bij de “BVBA E.(...)”.

4.7. Waar de verzoekende partijen aangeven dat de eerste verzoekende partij zich na haar ontslag “onmiddellijk” heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, op verzoek van de VDAB een cursus Nederlands heeft gevolgd, deze met succes heeft beëindigd en intussen meermaals heeft gesolliciteerd, doch voorlopig zonder succes en zij hiervan stavingsstukken in bijlage bij haar verzoekschrift voegt (inventaris verzoekschrift stukken 3 tot 9), benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissingen te nemen. De stukken die de verzoekende partij voegde aan haar inleidend verzoekschrift zijn echter niet terug te vinden in het administratief dossier zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Waar de verzoekende partijen nu in bijlage bij hun verzoekschriften verschillende stukken voorleggen ingevolge dewelke zij menen nog steeds te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, zij het als werkzoekende, tonen zij hiermee evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de gegevens die hem ter kennis waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk geoordeeld heeft om hun verblijfsrecht te beëindigen.

Daarenboven blijkt dat sommige van de door de verzoekende partijen bijgevoegde stukken dateren van na de bestreden beslissing van 12 oktober 2011, met name het inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 19 september 2011 en de stukken betreffende het solliciteren van de verzoekende partijen, namelijk de jobaanbiedingen van 8 november 2011 en 10 november 2011. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Hetzelfde geldt voor de stukken die de verzoekende partijen ter terechtzitting van 15 februari 2012 hebben neergelegd.

Het komt niet aan de Raad toe om het feitelijk betoog en de stukken van de verzoekende partij te beoordelen. Er dient op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, mat andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen tonen dit niet aan.

4.8. Waar de verzoekende partijen stellen dat de eerste verzoekende partij uiteindelijk, - na meer dan één jaar-, geen andere optie zag dan zich tijdelijk tot het OCMW te wenden, doch dat dit slechts een tijdelijke situatie betreft gezien haar voortgezette opleiding Nederlands en het feit dat zij blijft solliciteren, zodat zij hoopt zich snel terug op de arbeidsmarkt te zullen kunnen begeven, merkt de Raad op dat deze stelling betreffende de eerste verzoekende partij dat zij slechts tijdelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, slechts een blote bewering is die de verzoekende partijen geenszins met concrete gegevens kunnen staven, zodat zij deze loutere stelling hoe dan ook niet dienstig kunnen aanvoeren.

4.9. Gelet op de stukken welke aanwezig zijn in het administratieve dossier heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geoordeeld het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij te beëindigen.

4.10. Artikel 42^{quater}, § 1, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is wanneer op basis van artikel 42bis, § 1 een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd.

De tweede verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, heeft als familielid van een burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, als echtgenote van een Nederlandse onderdaan die vermag in België te verblijven middels een E-kaart.

Nu uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen en waarbij diens verblijfsrecht werd beëindigd, rechtmatig is, moet worden vastgesteld dat de verwerende

partij in het kader van de in het huidige beroep aangevochten beslissingen op grond van pertinente motieven en op een wijze die bezwaarlijk als kennelijk onredelijk kan worden gekenmerkt, heeft kunnen oordelen dat ook aan het verblijfrecht van de tweede verzoekende partij een einde moest worden gesteld overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1,1° van de vreemdelingenwet.

4.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de verwerende partij de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat zij de beslissingen niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

In de mate waarin de verzoekende partijen tevens de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partijen met hun betoog niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen de verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing ervan, geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.12. De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van de verzoekende partijen op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. De verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissingen te kunnen nemen. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen of dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS